

ПОБЕДА

Плътната врата се хлопна леко, кучето се хвърли, замлъкна и всичко пакъ потъна въ тишината на лунната нощъ.

Ангелъ, малкиятъ Паздеръ, се връщаше отъ събрание. Пристъпваше безшумно и внимателно презъ двора — не искаше да го усътятъ въ кжщи. Но майка иу стоеше вече на прозореца и, като прибираше разчорленитъ си коси, вторачено гледаше навънъ.

— Той ли е? — извърна се сънливо бащата и се разшава въ алището.

— Той.

— Хаймана! И азъ ходя по събрания, ама дотолкова...

— Продумай му, бре Стамене! — обърна се тя съ укорна молба. — Лоши времена сж, отде знаешъ, а?

— Какво да му думамъ? Дума се на човѣкъ дето слуша... Та той цѣлъ адвокатинъ е станалъ — зжбъ не мога да му обѣля...

— Охъ, не знамъ... не знамъ... — въздъхна майката, загърна дветъ спящи деца и се свлѣче при него въ разританото алище.

*

Ангелъ се прибра въ малкия навесъ на плѣвнята, оправя дветъ орѣфани черги и си легна. Главата му бучеше. Събранието продължи до къ-